

jeg, man kommer ind paa noget, som ikke er sædvanligt, idet man unddrager vedkommende Adgang til ved Domstolene at kunne gøre sin Ret gældende.

Medens jeg nu med Hensyn til denne Side af Sagen i det hele taget lykønsker Ministeren til det af ham gjorte Forsøg paa at ordne den og haaber, at det maa kunne føres igennem — eventuelt med nogen Hensyntagen til, hvad jeg her har ytret — beklager jeg meget, at jeg ikke kan udtale mig lige saa tilfreds med den øvrige Del af Lovforslaget, og navnlig altsaa med anden Del, som gaar ud paa Erhvervelsen af Navne, Retten til at antage et Slægtnavn. Der er ogsaa paa dette Sted en Udvidelse fra, hvad man hidtil har talt om her — i Parentes bemærker jeg, at jeg fuldt ud slutter mig til den og er meget vel tilfreds med den — nemlig den Udvidelse, som beror paa, at man ikke blot skal kunne vælge sit Slægtnavn inden for en vis foreliggende Kreds af Navne, men at man selv kan danne sig og tage et Navn, hvilket man vil. Det er overmaade fortræffeligt, og det finder jeg ikke noget at bemærke ved, jeg finder det tværtimod anbefalelsesværdigt. Men jeg finder hele Metoden ganske forfejlet. Det siger jeg ikke første Gang i Dag, men ved andre Lejligheder har jeg udtalt det samme her i Tinget. Jeg finder den Metode, at enhver kan tage et Navn, som enhver anden Dagen efter ogsaa kan tage, aldeles forfejlet, og det vil aldrig føre til noget virkeligt godt Resultat, det er ganske upraktisk. Det forekommer mig upraktisk, at man kan tage et Navn, hvilket Navn man vil, det kan være saa velklingende, det skal være, og saa smukt, det skal være, naar saa Dagen efter en anden, som har set dette Navn ogsaa kan tage det. Det kan jo være en Person, som man ikke paa nogen som helst Maade vil have noget med at gøre, eller en Person, som tager dette Navn i Konkurrenceøjemed. Det kan lade sig gøre; efter Lovforslaget er der intet som helst til Hinder derfor, enhver kan tage ethvert Navn, en anden har taget, det er kun de nu bestaaende Navne, der ikke kunne tages. Det er dette, der forekommer mig ikke at være rigtigt, jeg tror ikke det vil føre til noget, og jeg tror, det er ganske ligegyldigt, om man har en Lov om dette eller ikke, den vil være uden Betydning. Og jeg mener, at der ogsaa er adskilligt, der taler for Rigtigheden heraf. Det er saaledes sagt mig af et æret Medlem her i Tinget, som ved nøje Besked hermed — det er for Resten

et Medlem, som selv har med Udførelsen af den Finanslovanmærkning at gøre, som vi talte om i forrige Samling, den, der giver Adgang til at faa Navneforandring ved Henvendelse til Øvrigheden — at i hans Jurisdiktion, som er en stor Jurisdiktion, har der, siden man begyndte paa dette, nemlig siden 1ste Juli dette Aar, altsaa i 4 Maaneder, kun været en eneste Person, der har erhvervet Navneforandring, og det er en stor Jurisdiktion her tæt ved København. Og hvorfor? Ja, hvem i al Verden vil give 4 Kr. for ingen Ting, ja for næsten værre end ingen Ting, for et Navn, som man har i Dag, og som man maaske kan glæde sig ved i Dag, men som enhver anden kan tage i Morgen og de følgende Dage. — Derfor siger jeg, at den anden Side af Sagen ikke synes mig at være løst med saa heldig en Haand som den første Del af Sagen i dette Lovforslag. Og jeg har for mit Vedkommende den bestemte Mening, at der kommer ikke noget ud af alle Forsøg paa at faa Slægtnavne indført her i Landet, saa længe man vil holde paa Decentralisationen, saa længe man vil holde paa, at Navneforandringen skal ske uden omkring i Landet hos enhver Øvrighedsperson. Naar der slet ikke anstilles nogen Undersøgelse, og naar der ikke er noget Hold paa det hele, kommer der ikke noget ud af det, ingen Mennesker ville i større Omfang beskæftige sig med denne Sag og bekymre sig om den. Derfor maa der Centralisation til, og denne Centralisation vil virkelig ikke være af nogen stor Betydning for Staten med Hensyn til Omkostningerne o. s. v. Det kan dog vel bæres; thi det forekommer mig, at hele Spørgsmaalet om Navneforandringen her i Landet er af den Vigtighed, at der nok kunde være Anledning for Staten til at ofre noget derpaa, selv om det kostede et Kontor med en Kontorchef og en Fuldmægtig tilligemed et Par Assisterter. Hvad vilde det betyde, selv om Omkostningerne dertil maatte udredes, maaske ogsaa i nogle Aar? Hvad vilde det betyde, naar man saa kunde vente at faa Folk til selv at gøre Forsøg paa at gennemføre Navneforandringen og faa Folk til at slutte sig dertil? Jeg tror som sagt ikke, at det vil gaar paa anden Maade. Den ærede Minister er jo ogsaa inde paa, at Ministeriet ikke helt kan undvære sagkyndiges Bistand, det er ganske vist i en anden Retning end den, jeg taler om, men det er dog en sagkyndig Bistand, som koster nogle Penge. Jeg tror, at nogle af de bedst anvendte Penge,